

Magyar József

A száj, az ujj, a talp...

A száj, az ujj, a talp is emlékezik.
Van mire, ha az ízek keserednek,
savanyodnak, ha borod pancs és lőre,
sóváran emlékszel anyád húslevesére.

Csípők bársonyát az ujj nem feledi,
és sajog a régi kézfogás után,
és nézi üres tenyerét az ember,
egy halottól nem várhat parolát.

S a gyermeki talp élvezve érezte:
mint kutya nyelve a júniusi föld,
de volt-e mindez, vagy csak képzelem -
mert az ég - nem ég, a zöld - nem zöld.

